

Sygn. akt. I C 43/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lutego 2016 r.

SĄD REJONOWY W PRZEWORSKU I WYDZIAŁ CYWILNY

w składzie następującym :

Przewodniczący: SSR Grażyna Wrzosek

Protokolant: st. sekr. sądowy Barbara Kot

po rozpoznaniu w dniu 15.02.2016 r. w P r z e w o r s k u

na rozprawie

sprawy z powództwa: **W. L., M. L. (1), D. L.**

przeciwko : (...) Spółka Akcyjna V. (...)

o odszkodowania z tytułu wypad. komunikacyjnych

I. zasądza od pozwanego **(...) Spółka Akcyjna V. (...)** na rzecz powoda **W. L.** tytułem zadośćuczynienia kwotę 20.000 zł (dwadzieścia tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 25 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty

II. zasądza od pozwanego **(...) Spółka Akcyjna V. (...)** na rzecz powoda **W. L.** kwotę 4.400,08 zł (cztery tysiące czterysta złotych 08/100) tytułem kosztów postępowania w tym kwota 2.417 zł (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego

III. zasądza od pozwanego **(...) Spółka Akcyjna V. (...)** na rzecz małoletniego powoda **M. L. (1)** tytułem zadośćuczynienia kwotę 6.000 zł (sześć tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 25 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty

IV. zasądza od pozwanego **(...) Spółka Akcyjna V. (...)** na rzecz małoletniego powoda **M. L. (1)** kwotę 1.517 zł (jeden tysiąc pięćset siedemnaście złotych) tytułem kosztów postępowania w tym kwota 1.217 zł (jeden tysiąc dwieście siedemnaście złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego

V. zasądza od pozwanego **(...) Spółka Akcyjna V. (...)** na rzecz powódki **D. L.** tytułem zadośćuczynienia kwotę 15.000 zł (piętnaście tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 25 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty

VI. zasądza od pozwanego **(...) Spółka Akcyjna V. (...)** na rzecz powódki **D. L.** kwotę 3.167 zł (trzy tysiące sto sześćdziesiąt siedem złotych) tytułem kosztów postępowania w tym kwota 2.417 zł (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego

VII. nakazać Skarbowi Państwa Sądowi Rejonowemu w Przeworsku ściągnąć od pozwanego **(...) Spółka Akcyjna V. (...)** kwotę 300,30 zł (trzysta złotych 30/100) tytułem kosztów opinii biegłego psychologa tymczasowe poniesionych przez Skarb Państwa .

Sygn. akt I C 43/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 15 lutego 2016 r

W ostatecznie sprecyzowanym żądaniu pozwu k. 222 powodowie W. L. , małoletni M. L. (1) reprezentowany przez ojca W. L. i D. L. domagali się zasądzenia od pozwanego (...) SPÓŁKA AKCYJNA V. (...) „ zapłaty zadośćuczynienia na rzecz powoda W. L. po śmierci matki M. L. (2) kwoty 20,000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 25.06.2013r do dnia zapłaty , na rzecz małoletniego powoda M. L. (1) po śmierci babki kwoty 6000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 25.06. 2013 r do dnia zapłaty , na rzecz powódki D. L. po śmierci siostry M. L. (2) kwoty 15,000 zł , wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 25.06.2013 r do dnia zapłaty .

Na uzasadnienie swojego roszczenia podali ,ze w dniu 13 czerwca 2012 r M. L. (2) została potrącona przez samochód prowadzony przez A. K. , którą Sąd Rejonowy w Jarosławiu XI Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w P. wyrokiem z dnia 24 stycznia 2013 r sygn.. akt VI K 49 /13 uznał za winną nieumyślnego naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym czym doprowadziła do potrącenia M. L. (2) , która w wyniku tego zdarzenia zmarła . Ponieważ skazana posiadała polisę odpowiedzialności cywilnej u pozwanego , powodowie zwrócili się o wypłatę zadośćuczynienia w sposób dobrowolny i ten wypłacił na rzecz powoda W. L. kwotę 10,000 zł , na rzecz M. 2500 zł i na rzecz D. L. kwoty 7500 zł . Dalej podali oni ,że wypłacone przez pozwanego kwoty są niskie zważywszy ,że pomiędzy nimi , a zmarłą były bardzo bliskie i silne więzi rodzinne , a zmarła do w dniu wypadku była osobą sprawną fizycznie i intelektualnie , a jej śmierć była zdarzeniem nagłym , którego nie dało się przewidzieć i każdego z powodów nappełniła smutkiem i wielkim żalem . Na koniec powodowie naprowadzali ,że ubezpieczyciel przypuszczalnie na podstawie opinii biegłego sądowego wydanej w procesie karnym przyjął i uznał ,że zmarła M. L. (2) przyczyniła się do wypadku w 50 % i stąd taka wysokość wypłaconych kwot to jednak dalej w swoich wywodach podnosili , że to sprawczyni wypadku jechała z niedozwoloną prędkością i nie zachowała należytej ostrożności zbliżając się do przejścia dla pieszych .

Na koniec powodowie podali , że jak wynika z orzecznictwa sądów , zadośćuczynienie za doznana krzywdę spowodowaną śmiercią osoby najbliższej ma celu odzwierciedlenie w formie pieniężnej rozmiaru krzywdy spowodowanej utratą osoby najbliższej , której nie można przeliczyć na pieniądze jednak kwoty wypłacone przez pozwanego są zaniżone i dlatego wystąpienie z przedmiotowym pozwem o wypłatę sum dodatkowych jest konieczne i uzasadnione .

Strona pozwana w odpowiedzi na pozew k.44 i k. 225-k.226 wnosila o oddalenie każdego z powództw w całości podnosząc ,że wypłacone kwoty na rzecz powodów w postępowaniu likwidacyjnym uwzględniały 50 % przyczynienie się do zaistniałego wypadku zmarłej M. L. (2) , a przeprowadzone postępowanie likwidacyjne wykazało , iż powodowie w trudnym dla siebie momencie mogli i nadal mogą liczyć na wzajemne wsparcie najbliższej rodziny , a fakt ten miał niewątpliwie wpływał na łatwiejsze znoszenie żaloby po śmierci M. L. (2) , a nadto podnieśli ,że w chwili śmierci matki powód W. L. był osobą pełnoletnia od kilkunastu lat tworząc ze swą żoną i synem rodzinę tym samym był osoba ukształtowana emocjonalnie , a skoncentrowany na własnej rodzinie , a śmierć matki poza smutkiem i żalem nie spowodowała dla niego żadnych negatywnych skutków jak brak poczucia bezpieczeństwa , efektywnej pomocy czy osamotnienia .

Odnosnie małoletniego powoda M. L. (1) pozwany argumentował ,ze z uwagi na poziom wieku rozwojowego i związane z tym ograniczenia , śmierć babci nie wywoła w przyszłości w jego psychice negatywnych skutków , a fakt , że z babcia nie zamieszkiwał stale i nie wychowywała go stale nie spowoduje u niego żadnego zagrożenia w kontekście prawidłowego dorastania w pełnej rodzinie , nabywania prawidłowych wartości życiowych i wzorców . Odnosnie powódki D. L. pozwany podniósł , że nie wykazała ,że śmierć siostry M. L. (2) poza smutkiem i żalem w jej zdrowiu psychicznym nastąpiły negatywne zamiany .

Bezspornym w sprawie jest to , że w wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego strona pozwana wypłaciła na rzecz powoda W. L. tytułem zadośćuczynienia za śmierć matki kwotę 10,000 zł , na rzecz małoletniego powoda M. L. (1) tytułem zadośćuczynienia za śmierć babki kwotę 2500 zł , na rzecz powódki D. L. tytułem zadośćuczynienia za śmierć siostry kwotę 7500zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny .

W dniu 13 czerwca 2012 r M. L. (2) wyszła z domu z zamiarem udania się jak zwykle na poranną mszę do kościoła w Ż. .Po mszy opuszczając kościół skierowała się do przystanku gdyż zamierzała pojechać do (...) na zakupy . Kiedy znajdowała się na przejściu dla pieszych w odległości 2 m od krawędzi jezdni została potrącona przez jadącą samochodem V. (...) z prędkością 60 km/ h A. K. . W tym miejscu obowiązywało ograniczenie prędkości do 40 km/h/ . W chwili kiedy M. L. (2) weszła na przejście dla pieszych prowadząca samochód znajdowała się od niej w odległości 24 m , a do potrącenia doszło w odległości 2 metrów od krawędzi jezdni , tak więc kierująca pojazdem A. K. zbliżając się do przejścia dla pieszych nie zachowała szczególnej ostrożności i nie ustąpiła pierwszeństwa pieszej , a tym samym do potrącenia i wypadku doszło wyłącznie z jej winy . W żaden sposób nie przyczyniła się do niego zmarła . W wyniku potrącenia M. L. (2) doznała wielu obrażeń ciała między innymi krwotoku do jam opłucnych , który doprowadził do zejścia śmiertelnego .

Dowód : opinia biegłego J. G. k. 143-k.153 oraz opinia uzupełniająca k. 211-k.212 .

Zmarła M. L. (2) nie była mężatką , a jedynym jej dzieckiem był powód W. L. . Ojciec powoda nie uczestniczył w procesie wychowawczym i ograniczał swoje zainteresowanie do syna przez płacenie alimentów . Powód zawarł związek małżeński na piątym roku studiów ,a po ich ukończeniu wraz z żoną zamieszkał w P. w mieszkaniu , które otrzymał od swojej ciotki , powódki D. L. , która jest jego chrzestną matką . Matkę M. L. (2) , która wraz z siostrą D. L. mieszkała w Ż. odwiedzał codziennie , a więc ta jeszcze się pogłębiła , gdy urodził się jego syn M. . To ona opiekowała się wnukiem gdy był chory , przekazywała mu wiedzę przyrodniczą o otaczającym świecie , czytała bajki , rozwiązywała krzyżówki , których była pasjonatem , uczyła zasad wiary , modlitwy , pisania , czytania , przekazywał wiedzę o rodzinie , a nawet grała z nim w piłkę . M. z wielką chęcią wstawał wcześniej rano w sobotę , wiedział bowiem ,że pojedzie do babci i już o 6 30 był z nią na różańcu ,a po nim wracali razem do domu . W okresie letnim dopiero po zapadnięciu zmroku powód wraz synem M. wracali do (...) . To babcia nauczyła grać M. w szachy , warcaby i jazdy na rowerze . Na każde urodziny wnuka piekla mu słynny tort orzechowy i było to bardzo ważne wydarzenie rodzinne obchodzone niezwykle uroczystie . Od chwili śmierci babci M. nie chce jeździć do Ż. codziennie mimo ,że tak to czyni jego ojciec , jeździ jedynie w sobotę aby odwiedzić ciotce D. . M. łączyła z babcia silna więź mimo ,że nie zamieszkiwali razem . Dla chłopca ta relacja była ważna , a osoba babci trwale zapisała się w jego wspomnieniach . Jej nagła śmierć była szokiem i traumą dla niego , nie spodziewał się ,że babcia , która do ostatnich dni była zdrowa i pełna energii nagle odejdzie . Obecnie zakończył proces wychodzenia z żałoby , koncentruje się na swoich sprawach szkolnych , sporcie , relacji z rodzicami i rówieśnikami .

Dowód : odpis skrócony aktu zgonu M. L. (2) k. 21 , odpis skrócony aktu urodzenia powoda W. L. k.23 , małoletniego powoda M. L. (1) k. 23, protokół uznania dziecka k.36 , wyrok Sądu Rejonowego w Jarosławiu z dnia 14 grudnia 1983 r R III C 547/83 k.37 , wyrok Sądu Rejonowego w Przeworsku z dnia 16 maja 1990 r k. 38 , zdjęcia z uroczystości rodzinnych k. 28-k.33 , zeznania świadków J. K. k. 103 , A. O. k. 103-k.104 , I. B. k. 104 , opinia biegłego psychologa M. Z. k .113-k.114 , przesłuchanie w trybie art. 304 k.p.c powódki D. L. k. 235 .

Powód W. L. był bardzo zżyty ze swoją matką , łączyła ich silna więź emocjonalna gdyż wychowywał się bez ojca i w dzieciństwie była mu najbliższą osobą .

Nawet gdy już dorósł , miał swoją rodzinę często rozmawiali na różne tematy , radził się jej w osobistych sprawach , miał do niej zaufanie , była dla niego źródłem wsparcia . Jej nagła śmierć była dla niego szokiem i traumą albowiem cieszyła się dobrą kondycją i zdrowiem , nie przypuszczał ,że może ją stracić . Bezpośrednio po jej śmierci zaczął sięgać po alkohol , chciał w ten sposób zapomnieć i poczuć się lepiej . Zakończył proces wychodzenia z żałoby , wspomnienie matki budzi w nim miłe wspomnienie mimo to brakuje mu jej .

Dowód: opinia biegłego psychologa M. Z. k 112 , przesłuchanie w trybie art. 304 k.p.c. powoda W. L. k.. 233-k.234 .

Powódka D. L. od 1993 roku zamieszkała ze swoją siostrą M. L. (2) w Ż. . Łączyła ją z siostrą silna więź emocjonalna. Była również osobą niezamężną wspólnie prowadziły dom, dzieliły się obowiązkami. I tak to powódka D. L. gotowała obiady, paliła w piecu, natomiast zmarła M. wychodziła z domu robiąc zakupy, płaciła rachunki, razem spędzały wolny czas. Siostra M. była dla niej jedyną rodziną, a jej śmierć była dla niej wielką traumą, albowiem tego ranka M. L. (2) wyszła jak zwykle z domu do K., a następnie miała się udać do (...) na zakupy, nigdy już jednak nie wróciła.

Zmarła siostra była dla niej również wsparciem finansowym, gdyż gospodarzyły przy dochodach z dwóch emerytur, zaś obecnie jej dochód to tylko jedna emerytura, z której dużą część przeznaczają na leki. Po śmierci siostry ciężko było jej pogodzić z tym, że jej nie ma – przez jakiś czas unikała wchodzenia do pokoju, który silnie kojarzy się jej ze zmarłą i dobrymi chwilami, jakie przeżyły, odczuwała zwiększony smutek, a także obawy w związku z przyszłością. Obecnie wyszła z procesu żałoby, dużo się modli na różańcu, codziennie odwiedza ją powód W. L. z, którym rozmawia i to jest dla niej pociechą.

Dowód: zeznania świadków: J. K. k. 103, A. O. k. 103-k.104, I. B. k. 104, opinia biegłego psychologa M. Z. k. 113-k.114, przesłuchanie w trybie art. 304 k.p.c. powoda W. L. k. 233-k.234. powódki D. L. k. 235 / .

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów urzędowych, zeznań świadków, opinii biegłych z zakresu psychologii i rekonstrukcji wypadków drogowych.

Dowody urzędowe / art. 244 § 1 k.p.c. / sporządzone w przepisanej formie przez powołane do tego organy w zakresie ich działania, które stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Prawdziwość tych dokumentów nie została przez strony zakwestionowana, a zatem korzystają one z domniemań prawnych przewidzianych w art. 244 i art. 245 k.p.c.

Na wiarę zasługuje również opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych, która została wydana w sposób profesjonalny w oparciu o analizę akta sprawy cywilnej i akta sprawy karnej i wyczerpująco w całości odpowiedział na pytania Sądu, jak również w sposób wyczerpujący odpowiedział na zarzuty strony pozwanej, co zawarł w opinii uzupełniającej. Sąd pominął natomiast przy ustalaniu stanu faktycznego zeznania świadka A. K., które w ocenie Sądu niczego nie wniosłyby do ustalenia okoliczności i przebiegu wypadku, albowiem świadek ten nie pamiętał szczegółów zdarzenia, a zeznania tego świadka złożone w sprawie karnej w bliskim odstępie czasu od zajścia, a więc dokładne, były analizowane przez biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych J. G. i wykorzystane przy wydaniu opinii.

Sąd zważył co następuje .

Prawo do życia w rodzinie stanowi jedno z dóbr osobistych człowieka. Z uwagi na dobro osobiste w postaci ochrony życia rodzinnego, w przypadku zawnionego spowodowania śmierci jednego z członków rodziny, pozostali przy życiu mogą domagać się zadośćuczynienia na podstawie art. 446 § 4 k.c. Spowodowanie śmierci członka rodziny godzi bowiem bezpośrednio dobra osobiste pozostałych, naruszając istniejące między nimi więzi rodzinne.

W doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się, że dla uzyskania zadośćuczynienia z tytułu naruszenia więzi rodzinnej przez spowodowanie śmierci osoby bliskiej, konieczne jest wykazanie faktycznego istnienia bliskości emocjonalnej. Nie jest wystarczające samo formalne powiązanie rodzinne. Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 3 lutego 2015 r., (...), LEX nr 1681966 wyraził pogląd „ Na rozmiar krzywdy doznanej w wyniku utraty osoby bliskiej mają wpływ przede wszystkim: wstrząs psychiczny i cierpienia moralne wywołane śmiercią tej osoby, poczucie osamotnienia i pustki po jej śmierci, rodzaj i intensywność więzi łączącej pokrzywdzonego ze zmarłym, rola w rodzinie pełniona przez osobę zmarłą, wystąpienie zaburzeń będących skutkiem śmierci osoby bliskiej, stopień, w jakim pokrzywdzony będzie umiał odnaleźć się w nowej rzeczywistości i zdolność do jej zaakceptowania, wiek pokrzywdzonego „ W wyroku z dnia 26 kwietnia 2013 r., sygn. V ACa 189/13, LEX nr 1362686 Sąd Apelacyjny w Gdańsku stwierdził, że „ Nie każdą więź rodzinną niejako automatycznie należy zaliczyć do katalogu dóbr osobistych, lecz jedynie taką, której zerwanie powoduje ból, cierpienie i rodzi poczucie krzywdy „ , podobnie wypowiedział się Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku

z dnia 10 marca 2015 r , I ACa 1359/14 , LEX nr 1675898 „ Nie każdą więź rodzinną należy zaliczyć do katalogu dóbr osobistych , a jedynie taką , której zerwanie powoduje ból cierpienie , rodzi poczucie krzywdy . Osoba , która dochodzi roszczenia na podstawie art. 448 k.c. musi wykazać istnienie tego rodzaju więzi , stanowiącej jej dobro osobiste , które podlega ochronie „ . Z kolei w wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 26 stycznia 2012 r , I ACa 1483/11 , (...) nr (...) czytamy „ krzywdą wyrządzoną zmarłemu jest utrata życia , zaś dla osób mu bliskich jest to naruszenie dobra osobistego poprzez zerwanie więzi emocjonalnej , szczególnie bliskiej w relacjach rodzinnych . Nie każdą jednak więź rodzinną niejako automatycznie należy zaliczyć do kategorii dóbr osobistych , lecz jedynie taką , w której zerwanie powoduje ból , cierpienie , rodzi poczucie krzywdy . Osoba dochodząca roszczenia na podstawie art. 448 k.c. powinna wykazać istnienie tego rodzaju więzi , stanowiącej jej dobro osobiste podlegające ochronie „ .

Przenosząc te poglądy orzecznictwa na grunt przedmiotowej sprawy należy uznać , że powodowie wykazali w oparciu o przeprowadzone dowody , że zmarła M. L. (2) dla każdego z nich był osobą bardzo bliską i niezwykle ważną . I tak dla powoda W. L. była to matka , która zastępowała mu oboje rodziców albowiem wychowywał się bez ojca . Już nawet w dorosłym życiu kiedy miał żonę i dziecko te więzi nie ustały , odwiedzał ją codziennie , rozmawiali na różne tematy , doradzał się matki w sprawach osobistych , nawet małżeńskich , była jego powiernikiem . Dla małoletniego M. była to również bardzo ważna osobą , to dzięki babci uczył się sztuki pisania , czytania , poznawał otaczającą go przyrodę , rozwiązywali krzyżówki , to babcia dbała o jego religijne katolickie wychowanie , przekazywała mu wiedzę na temat rodziny i koligacji . Również dla powódki D. L. zmarła była jej najbliższą rodziną , nie miała bowiem innej . Od dwudziestu lat mieszkali razem , dzielili się obowiązkami , spędzali wolny czas , święta . To harmonijne życie rodzinne powodów i ta szczególna więź jaka łączyła każdego z nich ze zmarłą zostało przerwane nagłą śmiercią M. L. (2) , która tego dnia wyszła jak zwykle z domu i już nie wróciła . Biorąc po uwagę jej stan zdrowia , sprawność intelektualną , mimo , że liczyła 80 lat , istnieje duże prawdopodobieństwo , że jeszcze przez wiele lat służyła by swoim bliskim i dawała im szczęście . Tragiczny w skutkach wypadek przerwał tę więź rodzinną , a powodowie każdy z nich inaczej przeżył głęboką traumę związaną z odejściem matki , babci i siostry . Co prawda powodowie zakończyli okres żałoby , pogodzili się ze śmiercią M. L. (2) , to jednak odejście osoby bliskiej zawsze pozostawia pustkę , którą trudno zappełnić .

Zadośćuczynienie ma mieć charakter kompensacyjny to jednak o ile łatwiej jest zrekompensować ból i cierpienie fizyczne to o tyle trudniej jest zmiarkować kwotę , która ma zadośćuczynić temu , że odszedł nam ktoś bardzo bliski na którym mogliśmy polegać , komu ufaliśmy , kto był dla nas oparciem . Przy przyznaniu zadośćuczynienia za naruszone dobro osobiste stosuje się przepisy art. 445 § 3 k.p.c. .

Na przestrzeni lat w orzecznictwie przyjmowało się , że określenie wysokości zadośćuczynienia powinno być dokonane z uwzględnieniem wszystkich zachodzących okoliczności . Zarówno okoliczności wpływające na wysokość zadośćuczynienia , jak i kryteria ich oceny muszą być rozważane indywidualnie w związku z konkretną osobą poszkodowanego , jak również zważywszy na jego funkcję kompensacyjną musi przedstawiać wartość ekonomiczną adekwatną do warunków gospodarki rynkowej . Pewnego podsumowania zmiany tendencji w orzecznictwie Sądu Najwyższego w przedmiocie oceny okoliczności rzutujących na wysokość zadośćuczynienia dokonano w wyroku Sądu Najwyższego z 17 września 2010 r , IICSK 84/2010 , LexisNexis nr (...) , / OSNC , nr 4 , poz. 44. Stwierdzono tam bowiem „ że suma pieniężna przyznana tytułem zadośćuczynienia ma być odpowiednia , nie sprecyzowano jednak zasad ustalenia jej wysokości . Nie ulega wątpliwości , że o rozmiarze należnego zadośćuczynienia decyduje rozmiar doznanej krzywdy , zadośćuczynienie bowiem ma na celu naprawienie szkody niemajątkowej , wyrażającej się doznana krzywdą w postaci cierpień fizycznych i psychicznych . Niedający się ściśle wymierzyć charakter krzywdy sprawia , że ustalenie jej rozmiaru , a tym samym o wysokości zadośćuczynienia , zależy od oceny sądu . Ocena ta powinna uwzględniać całokształt okoliczności sprawy , nie wykluczając takich czynników , jak np. . wiek poszkodowanego oraz postawa sprawcy . Przy ustalaniu rozmiaru cierpień powinny być uwzględniane zobiektywizowane kryteria oceny , odniesione jednak do indywidualnych okoliczności danego wypadku „ .

Biorąc pod uwagę ustalony w sprawie stan faktyczny oraz przytoczone wyżej poglądy orzecznictwa Sąd doszedł do przekonania , że pomiędzy tragicznie zmarłą M. L. (2) , a powodami istniała szczególnie bliska więź emocjonalna i rodzinna , a jej nagła śmierć mimo podeszłego wieku była głęboką traumą dla każdego z nich co wiązało się z poczuciem krzywdy , bólu , cierpień w sferze psychicznej . Śmierć matki , babci i siostry zmieniła ich życie w sposób

nieodwracalny . W konsekwencji Sąd uznał ,że żądane dalsze kwoty zadośćuczynienia na rzecz powoda W. L. – 20,000 zł na rzecz M. L. (1) – 6000 zł , D. L. – 15,000 zł nie są nadmiernie , wygórowane ,tym bardziej ,że jak ustalił Sąd zmarła tragicznie w żaden sposób nie przyczyniła się do powstania zaistniałego wypadku jak to przyjął pozwany w postępowaniu likwidacyjnym i wypłacił na rzecz W. L. kwotę 10,000 zł , na rzez M. L. (1) kwotę 2500 zł , na rzecz D. L. kwotę 7500 zł , a zasądzone kwoty pieniężne oraz kwoty już wypłacone dla każdego z powodów będą stanowić odpowiednie zadośćuczynienie i spełnią funkcję kompensacyjną za ból związany ze śmiercią ich matki , babci i siostry .

Orzeczenie znajduje w wyżej powołanych przepisach prawa .

O kosztach Sąd orzekł w oparciu o art. 98 k.p.c.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron .

P. dnia 2 marca 2016 r Sędzia :